

-1-
ΣΤΕΛΙΟ
ΤΙΜΟ ΤΟΝ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ: ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Καρ. 15-12-91 βελ. 2596 Ημερολόγιό μου
... Στα Κυριακίδια, στο Γρόμιο έχω στη Φιλοθέη, ντυμένα
όπως Βενεράτους από 45 ευρώ και στο κωλύματό μου
απέφυγε η κα Ιφιγένεια Κυριακίδη, κόρη του αδελφού μου
μέρος της ομορφιάς Κυριακίδη. Συμπερασματικά και
αμφισβητώντας οι καλύτεροι φίλοι από την τμήση του ενοχού
Μαραθωνόδρομου.

Ο Στέλιος Κυριακίδης ήταν το πρόσωπό μου των παιδικών
μου χρόνων, μα αργότερα στα Βενεράτου μου χρόνια έγινε ο
εμπιστευτός μου του οποίου τα βήματα δίδωσα να ακολουθήσω.
«Μαμάρι να είχες ζευγάρι νωρίτερα, δάχτυλα φάει ώστε
γρήγορα, ιδιαίτερα στο Μαραθώνιο!» μου είχε πει.

Τον γνώριχα από τα δύσκολα χρόνια της Κατοχής
1941-44 αφού σερβίριζε από το σπίτι μας και από το σπίτι
της μαμάς και των αδελφών μου και μερικούς της Ηλεκτρικής
Εταιρείας, και έγινε πάνω από όλα φίλος με τους
δυναίς μου γιατί σόβει. Έγινε φίλος της ομορφιάς μου.
Ο Στέλιος ο Κυριακίδης, ο αγαπητός δρομολάτης της
Ελλάδας και Βαλκανιστής στο σπίτι μας!

Στην ανάρτηση σταμάτησε και τους αγώνες του, μέχρι που φύλαξε
την καθεμιά του. Λίγο μετά την Κατοχή μας έγινε
το όνειρό του να τρέξει στο εξωτερικό, να πάει στην Αμερική
και να πάρει μέρος στον Μαραθώνιο της Βοστώνης που ήταν
ο μεγαλύτερος του κόσμου. Πανικό και δεν είχε πάει ώστε
να φροντιστείται από την μητέρα και τις κακουχίες.

«Φεύγοντας για τη δουλειά δώσε μέσα μου ότι κάνω
φροντιστή αφού σερβίριζε τόσο χιλιόμετρα από σπίτι σε
σπίτι σ' ολόκληρο το Χαλάνδρι. Αλλά και την
κατοχή μου φροντιστή, γρήγορα έζη με δωμάριο μενεακίνο
στην Πτεσέτη με τις πολλές αμφές, μετέπειτα εισαγωγή
φουδαριστός για κατώ δάση.» Ο Μαραθώνιος της Βοστώνης
ήταν δύσκολος.

Μιλώβρε πάντα χαμογελαστός μ' ευείναι τον αυθορμητισμό σου έβρανε από την αδελφή του καρδιά και με ευείναι την ευχέρεια, τραγουδιστή Κνωφιακή οφθαλμό του.

Αναδοχικόμορα, μινός εφύ τότε, από μινόταν και άρτεσε να τρέχει τόσο μακριά! Φτιάχναμε με τον αδελφό μου μια δουβέδα από παραμύθια. Κάποια πρωτόνά βγαίναμε στην άμνη της Πλάταιας μας στο Πλοτύροβο και αγναντεύαμε από από την ρεπρατιά από την Δευφόρο Τζεντέτις και είπαμε να σκάσει το μάτι μας τον Κυριακίδη να τρέχει.

Η φαντασία μας ορτάγε, γιατί παραμυθιά νοιώθαμε ότι ο όροπος ευείναι για την Τζεντέτι ήταν "ο δρόμος του Κυριακίδη". Κρίβτα κατεβαίναμε μέσα στη ρεπρατιά για να πιάσουμε κατόπινα ή να μαζεύουμε πουπουλάκια για αρροβόταμα δείχναμε από την Δευφόρο.

« Να, ευεί. είναι άσφατο παζάνε τα πόδια του! »

Μιλώβραμε και θα βλίδουμε την βια του να φερνάει και άφρα. Είχαμε βραδεί στο παυτίδι μια μέρα στην Πλάταια Πλοτύροβον και ο θείος μου έφτασε με το αντουμένο κάθισμα φίλου του. « Άνεβαινε ο Κυριακίδης από το Χαδάνορι! » μας φώναζε. Με μας χυμίζαμε από το μοροδάτι στην ρεπρατιά και βρήκαμε στην πουπουλάκια αυτόντι Ταρανακμένοι. Ο Κυριακίδης μόλις είχε φερνάει τρέχοντας και δεν αρροτάβαμε να τον δούμε από ποτά, τον παραμυθούσαμε όπως φέρα στην ενδεία από την στάση Τζένιο μέχρι που ευείναι χάθηκε στο βάθος. « Εγώ θα μείνω εδώ άβασσ να ζαταμυθίδει » είπα ζαταμυθίδες, « Κι εγώ! κι εγώ! » σιφώμεσαν οι άλλοι. Έτσι μείναμε ευεί στην άμνη της Δευφόρου από οφθαλμική και κατώ από το αυνόβιο αυείο στην αυδαρά αρχίβαμε τις τσουθήδες, ενώ είχαμε το νού μας! και Κι όταν εσιτέλους τον αυεινυόβαμε να έρχεται από ποτό μακριά τρέχοντας αυόνο στην έμνη Δευφόρο

ζεσθάσαμε σε αναμνησμούς «Νάτος! Νάτος! Έρχεται! Έρχεται ο Κυριαΐδης!» και παραταχθήκαμε για να τον δούμε. Εκείτος έρχετο προς τα πόδια μας, αβυστάγει, αβυστάγει μ' εκείνα τα βήματα τα ρυθμικά, τους ήπιους διαβητικούς, κι όμως σε μένα μου φάνοταν ότι δεν πατούσε κάτω στο έδαφος... Δεν είχα φοβόμουν να βυθιστώ σ' αυτό το στυμμένο, αλλά μόνο μια σπασίλα, ένα ιδρωμένο πρόσωπο σ' αυτό μέσα σε βύνηφο, ένα πρόσωπο καθόλου λαχαταμένο και ~~πατ... πατ... πατ... πατ... πατ~~ φοβόμουν, αναμνησμών. Θυμώ... χαθώ... άρα... με... ερροφή... της... αβύσσου.

Αυτός ήταν ο Κυριαΐδης των στίχων μου. Είχα βρει μαζί με τα άλλα παιδιά για να τον σπινέμε, για να τον δούμε να περνά από μπροστά μας για μια στιγμή και μόνο!

Μια μέρα της άνοιξης του 1946 άκουσα έξω στον κήπο το δειτό μου να μας φωνάζει «Ο Κυριαΐδης κτυπάει στην Αμερική! Ήρθε πρώτος!»

Στη Πλατεία μας συζητούσαμε πολλοί και βγήκαμε να αναμνηστούμε για τη νίκη του Κυριαΐδη. Ολόκληρη η Ελλάδα αναμνηστούσε τότε, η μαρτυρική Ελλάδα του μεταπολέμου είχε κενό. Στην Αθήνα έγινε στον πρώτο Κυριαΐδη ασπασμική, αθηναϊκή νασοχή.

Συχνά τον βλάδαμε τον Κυριαΐδη στο χαζάρι, με το αγαπημένο του σασίτο με το καλαδί. «Γεία σου Στάδιο!» «Καθημέρα παιδιά. Πότε πάνε τα κίβια;» χειροστάσε τον κόρσο σου τον δαύμαγε και τον δάφνε, ήταν πάντοτε αυτός και πρόβχαρος ο Κυριαΐδης.

Για μένα ήταν το 'ινδάλμα μου. Περνούσαν τα χρόνια, αβυστά για μένα και μάθητα εξελίχθηκα σε δρομέα αντοχής. Τον βυθατούσα στο μικρό στάδιο της Φιλοθέης το οποίο εκείνος δημιούργησε. Άκουσα με φοβόμηση και βεβαρό τις συζητήσεις και τις

εμβουλίες του. Όταν σε είναι παραπάνω μου τον
απτήρα θα ε' είναι σταδρείο του φάνταζα «Για βέβαια γέφυρα!»
σε εμείς απόλαβε να μου δεί, «Πρόδεχε γιατί έχει γέφυρα!»
τους τόφους! Πρόδεξε τους τόφους.»

Βρεθήκαμε στην τέλεση αφονομίας του βραβείου μου για
τις διδόνεις εσπευχίες μου στο Μεγαδώνιο και στο Σαφραδώνιο
Επισημωδιασμένως εξέφρασε τον θαυμασμό του με ευθύτητα
και ειλικρίνεια. «Είναι ασουταία αφήματα αυτά σου έχεις
θεωχέ, μαράβο σου γιατί κάνει ατιμωτό αδοχικό σου
βουδός μάτιστα στην δικόδοξη του είνονται το φαρμάκι σου.»

Σήμερα για μια σιοτα φάρά είνωιαθα ιδιαίτερα βερμηνία
καθώς αφητηγόμωνα τιμάντα. τον μεγάλο δροχία μου.
Και κάθε φάρά σε κάθε είναι από τους τέσσερις φέρους
μέσα στην οίερφη φιδωδή έστρεφα το κεφάλι προς το
μικρό φάρμα για να δω την φροτομή του Κυριακίδη
και να αντήσια δύναμη. Στο τελευταίο φάρω καδέν
εφύ ο 55άρης βελαμητηγόμωνα τους νεώτερους βελαθητές
μου καίταζε το φάρμα του Στέλιου Κυριακίδη με έδωκα
μα καόβλεση, «θα φέζω τον Αφράτιο στο Μεγαδώνιο
και Βοστάνης τιμάντα τη μήμη σου!»

Η κυρία Ιφίγένεια Κυριακίδου μου ανέγνωσε το κώδελο
σου η σιοφένεια αδοχόεγχε και μου ευχόθηκε καλή
εσπευχία στη Βοστάνη φροδότηστα «Η σιοιά του Στέλιου
θα είναι ευεί και θα βελαθείε τα βήματα σου.»

Παναγιώτης Σκουφής
Μεγαδωνοδρόμος - Σαφραδώνη

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ
ΔΕΔΟΜΕΝΑ